

Četla jsem velice
dojemný příběh.
Byla jedna žena,
která byla velice osamělá.
Byla nemocná a rozvedla se
a procházela velice
rozrušujícím obdobím,
všichni jí tedy radili,
aby si pořídila jako
společníka psa.
Ona řekla: „Och, pes je
nudný. Nemluví.“
Oni řekli: „Dobrá, pak
si kup papouška. Ten mluví.“
Šla tedy ven
a zeptala se odborníků
a oni jí doporučili
afrického sivého papouška,
který mluví nejlíp,
je to nejdokonalejší mluvčí
ze všech papoušků.
Koupila si tedy jednoho
a šla domů.
A pak brzy skutečně pochytil
spoustu slov.
Tohle se velice hodí pro Iry.
Například, říkal,
„Jedna brambora, dvě
brambory, tři brambory...“
Říkal takové věci.
A „Co se tady děje?“
„Co se děje?“
Rozesmával tu ženu
celý dlouhý den
a to bylo dobře.
Zvedl se
a okamžitě odpověděl.
Nebyly to jen nesmysly.
Ale jednoho dne tam byl
instalatér, který přišel
do domu opravit kohoutek.
Dělal pod umývadlem
nepořádek.
Náhle uslyšel, jak hlas říká:
„1 brambora,
2 brambory, 3 brambory,
4 brambory...“
A on se pak rozhlédl
okolo, nikdo!
Opět tedy pokračoval

pod umývadlem.
Najednou uslyšel,
„Nepokad' se na koberec!“
A znělo to přesně jako
hlas majitelky.
Instalatér toho měl tedy dost.
Postavil se,
sbalil si věci a řekl:
„Chcete-li si paní hrát,
požádejte někoho jiného.
Já tady na to nejsem.“
Majitelka byla
překvapená a řekla:
„Co se děje? Co se stalo?“
A on řekl: „Neřekla jste
co jste řekla?“
Ona řekla: „Co?
Co jsem řekla?“
„Řekla jste, 1 brambora,
2 brambory, 4 brambory...“
a majitelka se smála
a řekla: „Dobrá,
to není špatné, ne?
Není na tom nic špatného.“
Instalatér tedy řekl:
„A co nekad' na koberec?“
A majitelka to znala.
Pokroutila hlavou
a řekla: „Och, to je špatné.
To je špatné!
Dobrá, pojďte sem.
Představím vám mého
ptáka.“ A oni přišli a řekli:
„To je ten a ten,
a to je ten a ten.“
A pták se na něho podíval
a řekl:
„Co se děje?“
Něco takového.
On se tedy smál a řekl:
„Dobrá, to je v pořádku.“
Tak tedy pokračoval.
Majitelka se ale dlouho
snažila naučit papouška,
aby řekl:
„Miluji tě, Pat Meyerová,“
tak se jmenovala.
Protože pokaždé,
když přišla domů z práce,
vždy ji zdravil například,

„Svatý kouř!
Venku je zima!“
A byl velice šťastný
a když otevřela klec,
vždy jí skočil na rameno
a dal jí hlavu na hrud'
a tak dále.
Byl velice milující a vítající.
Pat mu tedy řekla:
„Jistě mě rád vidíš, že?
Proč mi neřekneš,
že mě miluješ?
Řekni, že mě miluješ,
Pat Mayerovou.“
Ale ten papoušek
to nikdy neřekl,
říkal různé jiné věci jako,
„Bydlím na 45. ulici.
Jmenuji se Casey.“
Majitelka tedy řekla,
„Vím, kde bydlíš.
Vím, jak se jmenuješ.
Jen chci, abys mi řekl,
že mě miluješ.“
Ale papoušek nikdy
nic neřekl.
Ona tedy řekla:
„Och! Hloupý ptáku.
Je to tak snadné
a ty to nedokážeš říci.
Vybiráš si jen nesmysly.“
Dobrá,
nechala to tedy být.
Jak se blížily vánoce,
snažila se
naučit papouška
jak zpívat vánoční koledu,
„Rolničky! Rolničky!“
a tak dále.
Učila ho to
mnoho dnů, mnoho týdnů.
Pták nikdy nic neřekl,
jedno slovo, nikdy,
nikdy nezopakoval ani slovo.
Pokaždé, když majitelka
přestala zpívat,
například ho učila větu,
celou píseň,
a když přestala,
vždy řekl: „Páni!“

To bylo vše!
Majitelka to tedy vzdala
a řekla: „Můj Bože!
Už tě mám dost.
Jsi zřejmě příliš hloupý,
abys chytil tón, dobrá tedy,
zapomeň na to!“
Ale Vánoce se přiblížily,
začala rodinná oslava,
a v ten okamžik
začal zpívat, ten papoušek.
„Rolničky, rolničky...“
Ale celé ty týdny to nedělal,
udělal to jen tehdy.
Nicméně, tehdy byly Vánoce.
A potom odjela majitelka
na dovolenou na 3 týdny,
aby se cítila lépe,
potřebovala se na chvíli
dostat ven.
Nechala tedy svého ptáka
na starost svému příteli.
Po třech týdnech
se vrátila, ten pták
s ní už nechtěl nic mít.
Seděl v kleci, nic neříkal.
Neřekl „ahoj“.
Neřekl „na shledanou“.
Neřekl „svatý kouř“,
ani „venku je zima“.
Nic víc.
Ani žádné brambory.
Majitelka se tedy samozřejmě
velice snažila
získat ptáka zpět.
Pokaždé, když se ho snažila
dotknout, normálně by
běžel k její ruce
a na hrud' a odpočíval tam,
ale tentokrát ne!
Šel do kouta klece
a otočil se jinam,
dělal, že ji nezná.
Stále mu tedy říkala:
„Och, velice tě miluji.
Chybíš mi.
Jistě ti chybím, že?“
„Patříme k sobě.
Jsme členové rodiny.
Nemohlo by se stát,

že bych se nevrátila.
Vrátila bych se.
Jen jsem na chvíli
potřebovala pryč,
nezlob se tedy, prosím!“
Po 5 dnech,
se pták vzdal, povolil
a skočil ji na ruku
a opět odpočíval
na její hrudi,
a pak ta dáma řekla:
„Dobrá, děkuji ti.
Miluji tě,
moc si tě vážím.
Jsi můj jediný společník,
můj nejlepší přítel,
všechno,
a moc tě miluji.“
A pak ten pták řekl:
„Miluji tě, Pat Mayerová.“
Po celé té době!
Po celé té době,
šetřil si to,
jako by nevěděl jak.
Ale když to chtěl říci,
řekl to.
Jak chytré stvoření.
Můj Bože!
Můžete tomu uvěřit?
Oni jsou tak chytří.
A přece se k nim lidé
chovají jako by nebyli nic,
a jedí je a různě.
Jiné ptáky, samozřejmě.
Musíte být sami sebou, ano?
To je nejlepší.
Se mnou se učíte duchovní
cestu, ale nekopírujte
mé činy, to je vše jiné.
Jsme všichni velice rozdílní.
Jsme stejní v nitru,
ale rozdílní vně, protože
Bůh nás tak stvořil,
aby byl svět barevný
a krásný.
Svět je krásný,
protože jste, co jste.
Představte si, že by
všichni vypadali jako já,
bylo by tak nudné dívat se

každý den na sebe.
To bych také mohla
stát před zrcadlem,
24 hodin denně,
a nemusela nikoho vidět.
Líbí se mi originální lidé.
Líbí se mi skutečné věci.
Cokoli je opravdové
je hezké.
Například
takový maltézský pes,
je malý, krásný
ale je roztomilý tak, jak je.
Je krásný a
velký německý ovčák
je taky nádherný,
protože je takový. Ani
jednoho nemůžete zkopírovat
aby vypadal dobře.
Například, můj maltézáček,
protože jsou jeho chlupy
velice dlouhé, normálně
jsou velmi dlouhé a on
se rád courá bahnem
nebo špínou.
Dokud se nedostane
na trávu, je hotovo!
Vše očuchává.
Jí různé odpady
a tlamu má celou černou
a víte, všechny tlapy
má černé
a pak má břicho
africké barvy.
Ach, můj Bože!
A býval ozdoben různými
lístečky a květinami
a trávou, kterou
vytrhával z trávníku. Řekla
jsem tedy, aby ho ostříhali,
abych ho mohla
pokaždé umýt
a on by si zanechal svobodu.
Když jsme mu chlupy
zkrátili, má dobroto!
Vypadal jako oškivý pudl.
Řekla jsem mu tedy: „Můj
Bože! Tobě to sluší!
Bez chlupů,
vypadáš jako nic!“

Předtím byl s chlupy
velice vznešený, elegantní,
krásný!
Když vyběhl do větru,
vítr mu foukal do hřívky,
páni, krásný obrázek.
Ale teď je vystříhaný
jako mnich.
Například takto.
Psi vás mnohému naučí,
díky nim zjistíte,
proč nemáte rádi kopie,
protože
nevypadají stejně.
Někteří psi mají krátkou srst
a vypadají roztomile.
Někteří psi nemají
chlupy vůbec.
Když ale maltézský pes
nemá žádné chlupy,
pak vypadá ošklivě, ošklivě,
ošklivě. Protože musí mít
alespoň nějaké chlupy,
protože vypadá příliš malý,
příliš hubený, příliš dlouhý,
jako nic!
Jeho čumák je příliš špičatý,
příliš dlouhý.
Jeho ocas je příliš tenký.
Protože jinak má
maltézský pes velice dlouhé
chlupy, od hřbetu mu visí
dolů, všechny padají na zem
a dokonce jeho ocas
musíte upevnit nahoru,
padá na zem,
a jeho srst a všechno.
Krásný!
Je všude bílý.
To je maltézský pes,
jsou celí bílí.
A on se chce courat blátem.
Jeho barva se okamžitě
změnila v černou,
nemusíte s tím dělat nic,
žádné barvení, nic!
Jen na chvíli vběhne
na trávu
a snaží se najít to nejtmaší
místo na celém pozemku,

aby se v něm vyválel.
Vrhne se tam celým tělem
a válí se tam,
sem a tam a dovnitř a ven
a nahoru a dolů
a strčí si do toho nos
a hrabe všemi čtyřmi
a pak celý smrdí
a pak se tam zahrabe.
Ale užívá si to.
Když přijdu, řeknu:
„Co děláš?“
Podívá se na mne jako,
„Co myslíš tím,
co dělám?“
Nevidíš, že se bavím?“
Psi tráví hodiny tím,
že nesmyslně hrabou
a honí se za různými
stíny pod stromem
a jsou spokojení
a jí co jim pán dá.
A my naopak, trávíme
hodiny prozkoumáváním
něčeho, co si myslíme,
že je velice smysluplné,
jako počítáním hvězd
a vážením kamenů z Měsíce
a takovými věcmi.
To stojí miliony dolarů
a my si myslíme,
že je to něco.
A pes je tady a užívá si to
právě v tom okamžiku.
Jeho kamenem
je jeho dvůr.
Může tam stále zkoumat
malou zahradu,
může běhat každý den
sem a tam a je to pro něho
každý den nové.
Každý den hrabe
v novém rohu.
Měli byste vidět jeho
výraz, když přijdete.
Je celý od bláta
a suchou trávu má všude.
A když přijdu,
podívám se na něho,
jeho čumák je celý od bláta.

Vůbec ho nepoznám,
ale jeho oči září.
„Co si myslíš, že dělám?“
Překvapen,
co je to za otázku!
Má tolik zábavy,
že je vše ostatní jedno
a já si dělám starosti,
vždy si dělám starosti o
červy a hmyz a různé věci.
Ale oni jsou v pohodě,
jim to nevadí.
Celý čumák si umazal
a tak se na mě podíval.
Můj Bože!
To byl obrázek dokonalosti.
Obrázek čistoty.
Nevinnost, jednoduchost,
jen čistá radost.
Hrabe jen z čisté radosti,
ničeho jiného.
Och, můj Bože!
Tak malý, celý bílý,
ale pokrytý černou,
tady bláto a tam tráva,
celý obličej je bez tvaru,
ale oči tak září
a dívají se na mne:
„Laškuješ se mnou!
Co je to za otázku?“
Je schopen tam trávit hodiny
a nedělat nic, jen tak.
Je tak šťastný, šťastný!
A jeho tělo se chvěje.
Jeho oči září.
Jeho uši jsou bystré
a vrtí ocasem,
jako by to byl automat.
Je tak šťastný.
My potřebujeme hodně,
abychom se bavili. Rychlé
auto, výškové budovy
a to vše, abychom se bavili.
Myslím ostatní, ne já.
Můj život je jednodušší.
Musíte žít jednoduchý
život, abyste si ho užívali.
Vlastně vy lidi jste
téměř tam.
Sázíte si svoji zeleninu.

Vaříte si jídlo,
a to je úžasné.
Víte kolik mužů v tomto
světě neumí vařit?
Když se ožení,
neudělají bez své ženy nic,
stanou se tedy závislími.
Vy jste na mě hoši
udělali vašim kuchařským
uměním dojem.
Není špatné, že je to
každý den jiné,
vaříte dobře! Je to snadné.
Postupovat podle receptu.
Můžete si koupit mnoho
knih a zkoušet.
Ale, máte-li opravdu
hlad, vše chutná
opravdu Božsky.
A když někdo vaří také
s láskou,
je to vynikající.